

לב לדעת

ידע מצמיח תנוף

הסתכלות בדבורה, לאה גולדברג

א

ברבוע חלון מואר —
על שמשה, מבחרץ,
צללית של דבורה
כמעט אין לראות את כנפיה.

ג

מדבשה? מי יזכר את דבשה?
הוא שם, הרחק, בכפרת.
כאן, בשמשה מוארה, גפף, ראשך —
כלך עקץ, טנאה אין-אונים עלובה ועורת.
הפחד הורג.
השמרי לנפשך.

הפוכה.

גוף צר.

שש רגלים דקות —
בגלוי עירם,
באיום מכער
זוחלת דבורה.

איך נכתיר אותה בדברי שירה?
איך נשיר ומיה?
יבוא ילד קטן ויאמר:
המלכה עירמה.

ב

בשמש היא היתה עלה זהב נופל,
בפרח היא היתה טפה של דבש אפל,
ואגל טל בנחיל של כוכבים —
ופה היא צל.

מלה אחת של שיר בנחיל המצלצל,
בשורת רצון נמרץ בתוף שרב עצל,
תנועת האור באפר דמדומים —
ופה היא צל.